

Музыка і песні суправаджалі гэтую не зусім звычайную сустрэчу выбаршчыкаў са сваім кандыдатам. На 31-ы выбарчы ўчастак прыйшоў заслужаны дзеяч мастацтва БССР кампазітар Рыгор Канстанцінавіч Пукст. Ён балаціруецца па 337-й акрузе ў дэпутаты Мінскага гарадскога Савета. Кампазітар запрасіў а сабой на гэтую цікавую сустрэчу саліста Беларускага радыё О. Бамгалдзе, Р. Вол, лаўрэата Усесаюзнага конкурсу імпрэсіяніста А. Астраненка, салістку Беларускага тэатра оперы і балета М. Гавістэву, заслужанага артыста БССР М. Шумаскага, саліста Дзяржаўнай капэлы БССР В. Юнечна. Прыйшлі на ўчастак і прадстаўнікі Саюза кампазітараў Н. Пугалеўскі, І. Нісненя і кампазітар Г. Вагнер.

Удзельнікі сустрэчы расказалі аб творчасці і грамадскай дзейнасці кампазітара Р. Пукста. Потым быў дэбаты рамансы, песні і аранжыроўкі на оперы, рамансы, песні і аранжыроўкі на оперы мелоды кампазітара Р. Пукста. Выбаршчыкі палякавалі кампазітара, і было выказана аднадушнае жаданне аддаць свае галасы за свайго народнага таленавітага кандыдата.

На здымку: Рыгор Канстанцінавіч гутарыць са сваімі выбаршчыкамі.

Фота І. Салавейчыка.

Насустрач выбарам у мясцовыя Саветы

Дзейна рыхтуюцца да дзяржаўнага выбарчых Саветаў дэпутатаў працоўных дзеячоў сельскагаспадарчых і Чырвоных Кастрычніцкіх Рэспубліканскіх раёнаў.

Трыццаць чалавек агітатараў — настаўнікаў, медыцынскіх работнікаў, перадавых калгасніцкаў, комсомольцаў — актыўна працуюць сёння ў выбарчых участках.

Важкую работу па арганізацыі гутарак з выбаршчыкамі на месцах, дзе яны жывуць, праводзяць агітатары Т. Кавалёў, Б. Астроўскі, М. Філей і іншыя. Кожны з іх праводзіць па пяць—восем гутарак з выбаршчыкамі. Б. Астроўскі ў зместаўнай гутарцы аб поспехах будаўніцтва сацыялізму ў нашай краіне шырока выкарыстаў мясцовыя факты.

Сур'ёзна дапамагаю агітатарам аказвае абласны раённы Дом культуры. Для агітацый арганізавана перасоўная бібліятэка.

Л. ГОЛЫШ.

У дні падрыхтоўкі да выбараў у Прымаўска-Сельскім сельскім клубе арганізавана калектыўная чытка і абмеркаванне аглядаў Міхаіла Шалахава «Лёс чалавек», апавесці Івана Шамкіна «Непаўторная вясна» і іншых твораў мастацкай літаратуры. Настаўнік І. Рудзюк праводзіць з выбаршчыкамі гутарку «Які карты нашай краіны», значную частку якой прысвядзіў росту эканомікі і культуры роднага калгаса.

Надаючы клубам праведзены вечар пытанні і адказаў, актыўны ўдзел у якім прынялі намеснік начальніка Мінскага абласнога Упраўлення культуры С. Семанюк, урач Урублеўскі і арганіст Сітнік. Яны адказалі больш чым на 40 пытанняў выбаршчыкаў.

Клуб рыхтуюцца да вечара беларускай паэзіі.

І. ШЫДЛОУСКІ.

Удзельнікі раён.

Ахвотна ідуць выбаршчыкі Ленінскага раёна горада Мінска на агітпункт № 9. Тут вечарамі адбываюцца лекцыі, гутаркі, ёсць выбарчы і мастацкая літаратура.

Дзейна на агітпункце выбаршчыкі сустрэліся з кандыдатамі ў дэпутаты ў гарадскі і раённы Саветы — артыстам тэатра імя Які Купалы І. Шаўчэкам і загадчыкам раёнага фінанслага адрэса С. Ліхачовым.

Пасля на агітпункт прыйшлі артысты. Яны паказалі лютую карціну з п'есы «Крамлёўскія кураты» Н. Пагозіна, другі акт «Просты дзеньчык» К. Губарчыка і фрылек з «Паўлінкі» Я. Купалы.

МАЙСТРЫ — МОЛАДЗІ

Харавы калектыў сабраўся ў сельскім клубе, каб сустрэцца з кампазітарам Д. Лукасам. Гэта было ў калгасе «Чырвоны Кастрычнік» Уздзенскага раёна. Час быў поўны. Співалі харавыя песні. А потым папрасілі гасця выказаць сваю думку аб калектыве. Доўга адказваўшы шырока гутарка. Даволі перабуздавалі работу тору такім чынам, каб залучылі сваю ініцыятыўнасць і народны характар, калі не рухацца далей па шляху авалодання шматгалосным спяваннем. Гэты вечар з'явіўся радаснай падзеяй для ўдзельнікаў хору і кампазітара. З таго часу Лукас стаў частым госьцем у калгасе, зрабіўшы некалькі песняў, кансультаваў хор у час рэпетыцый. Гэта адгравала станоўчую ролю ў творчым развіцці хору.

У Доме культуры імя Горкага ў Барысаве на многіх стужках можна ўбачыць партыту артыста Ул. Уладзімірава са стужкай удзельнікаў тэатральнага калектыву, на пасаджэнні мастацкага савета. «Наш шэф» — гэта гаспадарка аб ім і ў горадзі гаворыць аб ім у Доме культуры. Удзельнікі іспыталі ніколі не забудзець калектыву ініцыятыўнасць і народны характар, калі не рухацца далей па шляху авалодання шматгалос-

ШОСТАЯ СЕСІЯ Вархоўнага Савета БССР сабралася напярэдні дзень гістарычнага XX з'езду Комуністычнай партыі Савецкага Саюза. Год — час зусім невялікі, але якое выключнае значэнне меў апошні год у жыцці савецкага народа! Кіруючыся гістарычнымі рашэннямі з'езду, наша Савецкая краіна зрабіла яшчэ адзін буйны крок у паспяховым поспеху камуністычнага будаўніцтва.

На сесіі гэта адчуваецца на ўсім: у тым прыўзнятым настроі, з якім сустраліся дэпутаты, што прыходзілі з розных куткоў нашай неабсяжнай краіны, у жывых гутарках, у якіх яны даліліся думкамі аб поспехах у працы, нават у выразах твараў, якія свідчаліся радасцю.

У кожным перапынку паміж пасаджэннямі ў вялікай і прасторнай Георгіеўскай зале можна было бачыць невялікія групы дэпутатаў, якія з цікавасцю абмяркоўвалі свае справы. Вакол тройкі Героя Сацыялістычнай Працы таварыш Тарушчулава больш за ўсё групаваліся майстры вышчынавага бою: туркмен, таджыкі, казахі, ды і яго землякі-узбекі, відаць, распятвалі пра тое, якім чынам ён дамогся такіх высокіх ураджаў, за якія Савецкі ўрад высока адначасна выдатнага бою.

Мае было прымяна, што шмат сабралося ў нашай славагута таварыш Кірыла Пракопавіч Арлоўскага, старшыні калгаса «Рассвет» Кіраўскага раёна Магілёўскай вобласці. Плану развіцця шматгаласнага гаспадаркі гэтага калгаса цэлаю старонку прысвядзіў ў часе сесіі гэтаму «Сельскае хазяйства». Старшыні калгасаў з рускіх абласцей і Украіны, прынамсі, вядомы старшыня украінскага калгаса тав. Дубаўцкі, вельмі цікавіліся гэтым планам. Усе яны ведаюць аб поспехах калгаса, якім кіруе тав. Арлоўскі, перакананы ў тым, што планы ў яго не разыходзяцца са справой. Памятаюць яны і аб тым, як высока аданіў дзейнасць Арлоўскага-комуніста з трыбуны XX з'езду першы сакратар Цэнтральнага Камітэта Комуністычнай партыі Савецкага Саюза тав. Н. С. Хрушчоў. Восем чаму яны так уважліва абмяркоўвалі лічы план, на якому калгас «Рассвет» становіцца больш багатым і вядомым на ўсё Савецкую краіну.

Многім з дэпутатаў у часе сесіі былі ўручаны ўзнагароды. Тут можна было ўбачыць майстроў высокіх ураджаў: Казахстана, Сібіры і Алтая, вяткоўскага боювадара Серахіна Алі, жыгалаўскага Рязані, Варонежа і Падмаскоўя. Усе яны адначасна высока ўзнагародзілі за вялікія поспехі па ўдзельніцтве сельскай гаспадаркі.

Новыя і новыя прадпрыемствы ўзняліся за апошні год у нашай краіне: магутнейшыя электрастанцыі, заводы і шахты. Новыя вышчыны дасягнула айчынная тэхніка. Сярод дэпутатаў і гасцей было многа прадстаўнікоў прамысловасці.

Нават толькі па складу дэпутатаў — выдатных смяю нашай Радзімы, багата дзеяннямі і справай, можна ўявіць, якая новага, велізарнага ўдзельніцтва наша Савецкая краіна за апошні час.

Нашы поспехі — поспехі ўсяго савецкага народа, народа таленавітага і магутнага, народа, аднаго вялікімі імямі марксізма-ленінізма. З вялікаю ўвагаю і радасцю праслухалі дэпутаты даклад тав. М. Г. Перухіна, у якім ён, расказваючы аб выкананні плана 1956 года, гаварыў:

«Сацыялістычная прамысловасць пераважала вылічаным планам на 1956 год, павялічыў аб'ём вытворчасці ў параўнанні з 1955 годам амаль на 11 працэнтаў, у тым ліку па вытворчасці сродкаў вытворчасці на 11,4 працэнта і па вытворчасці прадметаў ужытку на 9,4 працэнта».

Усім вядома, якіх дасягненняў дала наша сельская гаспадарка. Мудрыя рашэнні партыі праведзены ў жыцці. Дзесяткі тысяч людзей, асабліва моладзі, паехалі на паліны землі. Мільёны гектараў узяты ў выкарыстанне сёння. Мініўра 1956 год з'явіўся годам вялікіх перамоў у сельскай гаспадарцы. Ніколі столькі збожжа не атрымоўвала наша Савецкая дзяржава. З вялікім задавальненнем заслухалі дэпутаты паведамленне тав. Перухіна аб тым, што «за тры гады асобна 35,5 мільяна гектараў новых зямель. У выніку ў 1956 годзе краіна атрымала дадаткова вялікую колькасць збожжа».

Недзя ў кароткіх запісках аб сваіх уражаннях з залы пасаджэнняў сесіі расказаць аб усіх тых дасягненнях, аб

якіх гаварыў тав. Перухін у сваім дакладзе, і аб тых велізарных задачах, якія ставяць перад намі ў новым, 1957 годзе. Кожны з нас, прысутных на сесіі, з радасцю прыняў заву тав. Перухіна аб тым, што, «натхнёны рашэннямі снэжэўскага Пленума ЦК КПСС, работнікі нашай сацыялістычнай прамысловасці з вялікім працоўным уздымам і актыўнасцю ўзяліся за выкананне плана 1957 года, і можна не сумнявацца ў тым, што наш гераічны рабочы клас дасягне не толькі выканання, але і перавыканання плана гэтага года».

Гэта-ж датычыцца і нашай сельскай гаспадаркі і ўдзельніцтва розных галін нашай жывіцы.

І ўсё гэта робіцца з аднаго высокароднага мэтан — павялічыць жыццё савецкага чалавека. Партыя і Савецкі ўрад робяць усё, каб наш народ жыў лепш, каб на свае заробкі ён меў больш тавараў, каб з кожным годам паліпшаўся яго добрыбыт. Павялічыўся грашовы заробак сельскай прамысловасці. Савецкі ўрад плануе ў 1957 годзе забяспечыць насельніцтва большай колькасцю розных тавараў.

Вялікія задачы пастаўлены ў дзяржаўным плане развіцця народнай гаспадаркі і ў галіне культуры.

Пытанне аб Дзяржаўным бюджэце СССР на 1957 год было цесна ўз'явана з гаспадарчым планам. Лічыў, прыведзены ў дакладзе міністра фінансаў СССР тав. Зверова, вельмі выразна пацвярджаюць напрамак развіцця нашай сацыялістычнай краіны. У той час, калі капіталістычны свет і ў першую чаргу ЗША аддаюць народнаму дэбрыту на палітычны гонку ўзброенай вайны, каб забяспечыць мільярды рублёў, наш Савецкі ўрад свай бюджэт накіроўвае на далейшы ўдзельніцтва прамысловасці і сельскай гаспадаркі, на ўдзельніцтва культуры народа з аднаго мэтан, каб лепш жылося савецкаму чалавеку.

Дзяржаўны бюджэт СССР на 1957 год у параўнанні з мінулым годам прадуляе рост прыбытку амаль на 32 мільярды рублёў і выдату — на 43 мільярды рублёў. Скарачаюцца выдаткі на ўтрыманне дзяржаўнага апарату. У 1957 годзе будзе выдаткавана на гэтую справу на 0,3 мільярда рублёў менш, чым летас.

Напераконт капіталістычным краінам Савецкі Саюз скарачае свае ўзброеныя сілы і змяняе выдаткі на абарону. Асінаваны на абарону краіны ў бюджэце на 1957 год прадуляецца ў суме 96,7 мільярда рублёў супраць 102,5 мільярда рублёў у 1956 годзе.

Усё гэта пераважна свеціцца аб мірных намерах краіны Савецкай, аб тым, што наша Радзіма па-сапраўднаму ўзнаўляе лагер міру, да якога імкнецца ўсё перадавое чалавецтва свету.

ПРОЛЕТАРЫЙ УСІХ КРАІН, ЕДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

№ 16 (1135)

Субота, 23 лютага 1957 года

Цана 40 кап.

ЗАМЕТКІ ДЭПУТАТА

Да новых вышынь!

Дзяржаўны бюджэт СССР на 1957 год прадуляе адну з найбуйнейшых патрэб насельніцтва — павелічэнне колькасці жылля. Снежэўскі Пленум ЦК КПСС паставіў адной з галоўнейшых задач пашырэнне жыллага будаўніцтва. Восем чаму ў 1957 годзе вылучана на будаўніцтва жылля 29,9 мільярда рублёў замест 25 мільярдаў рублёў у 1956 годзе. Апрача таго, у рэспубліках маюць права дадаткова выдаткаваць на жылля звышпланавыя наступленні мясцовых бюджэтаў, сродкі фондаў прадпрыемстваў і інш.

На сесіі разглядалася і многа іншых пытанняў. Сярод іх — аб аднесенні да вядзення савянскіх рэспублік вышчынавага палітычнага і краёвай адміністрацыяна — тэрытарыяльнай будовы, зацверджанне Палажэння аб Вархоўным Судзе СССР і інш.

Па ўсім пытаннях выступалі прадстаўнікі народа з розных куткоў нашай вялікай Радзімы. Яны гаварылі з вялікай радасцю пра поспехі, якія атрыманы нашым шматнацыянальным Саюзам, і ўвогуду служылі яшчэ большаму поспеху ў развіцці народнай гаспадаркі нашай краіны і ў паліпшэнні добрыбыту нашатага народа.

Яркімі прыкладамі дэманстравалі яны розныя шляхі дэбрыту. Гэтыя прыклады стваралі неабходныя матэрыялы развіццю нашай Савецкай дзяржавы на ўсім ле неабсяжнага прасторах. Выступленні дэпутатаў Сяіна І. С. (Украіна) і Базава В. І. (Беларусь), Анціпава А. Ф. (РСФСР) і Бабіна І. Г. (Дэтонія), Ісакендрава М. А. (Азербайджан) і Аўхімовіча Н. Я. (Беларусь) і многіх прадстаўнікоў з другіх рэспублік пераканальна прамаманстравалі вялікі дэбрыт, які мы маем у нашым развіцці.

Да таго, каб уявіць, як паспяхова працякае новае жыццё ва ўсё, нават самы аддалены куткі нашай Радзімы, варта прыгадаць адну мясціну з выступлення дэпутата Салжэга Тока (Тувінская аўтаномная вобласць):

«У адпаведнасці з рашэннямі XX з'езду КПСС у 1956 годзе ўпершыню ва ўсёй гісторыі Тувы створаны дзяржаўны педагагічны інстытут, першая вышчыная навуковая ўстанова».

Некаторыя дэпутаты могуць адзіліцца, навошта я займаю каштоўны час, гаворачы аб такіх речах, як школы, калі ўсё гэта ёсць у кожным нашым насаселеным пункце. Да нашай-жа вобласці ўсё гэта з'яўляецца найвялікшай заваяваў, вынікам перамогі ленынскай нацыянальнай палітыкі нашай партыі. Гэта стане яшчэ больш аразумелым, калі мець на ўвазе, што невяліка адзін той час, калі ў Туве не было нават пачатковых школ, свай роднай пісьменнасці, а непісьменнасць насельніцтва складала каля 99 працэнтаў, жанчы-жа пісьменных наогул не было. Гэты факт яшчэ раз гаворыць аб тым, што ўсе народы Савецкага Саюза, жывучы і працуючы пад кіраўніцтвам КПСС у братняй сімлі народаў СССР, з кожным годам ідуць уперат на шляху прагрэсу, уперат да камунізму».

Гэта толькі адзін прыклад з таго, як расцвітаюць сёння нават самыя далёкія і аддаленыя ў мінулым украіны нашай зямлі. Савецкі Саюз стаў сёння наймагутнейшым дзяржавам свету, да якога прыгнуча ўсе народы, якія вываляюцца ад капіталістычнага рабства. Кожны год нават кожны дзень яшчэ больш нас умацняе. Восем чаму капіталісты ўсёго свету, асабліва мананалісты ЗША, ніяк не могуць пагардзіцца з гэтым і ідуць на розныя правакіцы, каб перанакіраваць нашаму мірнаму жыццю, каб раз'ехаць наш міру, які ўзначальваецца нашай Радзімай.

У дакладзе тав. Д. Т. Шнілава быў дадзены аналіз міжнароднага становішча і знешняй палітыкі Савецкага Саюза. Змякчэнне міжнароднага напружання, якое было дагэту, змянілася ўзмацненнем гэтага напружання, бо агрэсіўныя сілы свету хацелі заняць павуочнае становішча. Яны арганізавалі напад у Егіпце і контррэвалюцыйны пуч у Венгрыі. Аднак яны прылічылі, бо атрымалі надвойны контрпарт сакрушальнай сілы.

«Дактрына Эйзенхаўэра» мае на мэце паставіць Блізкі Усход пад сваё павананне. У гэтай дактрыне вядомы імперыялістычны характар. Бурнымі апладэскаваннямі сустрэлі дэпутаты залу тав. Шнілава: «Імперыялісты забываюць, што ёсць на свеце, у тым ліку ў зоне Блізкага і Сярэдняга Усходу, галоўная рухавая сіла з'яўляецца Яго Вялікасць народ».

Імперыялісты ўсёго свету імкнучыся запалохаць і народы Савецкага Саюза. Па іх укалых захонігерманскія рашэнні пры ўмяшчэнні дзікіх лямант і брагаюць зброй. Адна з такіх рашэнняў так выказваецца ў часопісе «Дэр шпільгел»: «Мы жывем у тэхнічны век, калі аб'яднаных сіл нашых савяннікаў даволі, каб спёрці дзяржаву Савецкага Саюза з геаграфічнай карты».

З вялікім задавальненнем сустрэлі дэпутаты таварыш Сяіна тав. Шнілава, скажана ў адказ гэтаму дэпартаў: «Што можна сказаць з прычыны гэтага фантастычнага трыявення? Толькі адно: румы кіраваць! Ён, відаць, у пакоў штраусаў і паміць каротка. Яны забыліся зусім пра надыдні ўрокі сусветнай вайны. А іх не рамантычна забываць. І нагадаю пра гэта ў сілу неабходнасці, а не для таго, каб прыстрашыць каго-небудзь. Не ў нашых звычках — брагаць зброй і пагражаць. Паман-жа штраусам мы раім быць спакойнейшымі і больш асцярожнымі ў сваіх выкаваннях, паматаючы карыснае выслоўе Бісмарка: «Дурно — дар божи, але не варта ім азужываць».

Палітыка Савецкага Саюза — палітыка міру. Мы за мірнае суіснаванне ўсіх дзяржаў, за тое, каб народы мірна жылі і працавалі. І тав. Шнілаў выказаў агульную думку ўсяго народа, калі заўважыў:

«Мы прапануем кіруючым колам захонігерманскіх дзяржаў: Давядце на справе дзейсным усеагульнае разабрэнне. Давядце знішчыць і лабарані навічна самыя навішчыя знішчальныя сродкі вайны. Давядце танцаваць і абмяняцца навуковымі і культурнымі каштоўнасцямі. Давядце на ніве мірнае працы і эканамічнага сапраціўства даводзіць, якой з сацыяльных сістэм належыць будучыня».

А будучыня належыць народам, якія скінуўшы з сябе вёквы прыгнёт, пераможна ідуць наперад па шляху лабудовы камунізму».

Шоста сесія Вархоўнага Савета СССР зацвердзіла план развіцця народнай гаспадаркі і Дзяржаўны бюджэт СССР на 1957 год. Увесь савецкі народ з вялікім натхненнем працуе над выкананнем гэтага вялікасага плана, які зробіць нашы поспехі яшчэ большымі.

Абавязак савецкіх пісьменнікаў усёй сваёй творчасцю дапамагаць роднаму савецкаму народу ў яго самазданні працы на карысць нашай вялікай сацыялістычнай Радзімы.

Міністр Абароны СССР
Маршал Савецкага Саюза Г. ЖУКАУ.

Пятрусь БРОУКА.

Абаронцам Брэскай крэпасці

Каб увекавечыць бессмяротны подзвіг абаронцаў Брэскай крэпасці, Дзяржаўны Саюз архітэктараў БССР у адпаведнасці з паставанам Урада БССР абвясціў адкрыты конкурс на складанне прэкта помніка-манумента абаронцам Брэскай крэпасці, які будзе пабудаваны на яе тэрыторыі.

На конкурс прадстаўлена 50 праектаў, якія паступілі з Мінска, Магілёва, Вільнюса, Масквы, Ленінграда, Кіева, Магілёўскага, Ашхабада і іншых гарадоў краіны. У Доме ўрада арганізавана выстаўка гэтых праектаў. Наведвальнікі ўважліва разглядаюць іх, спрабуючы заіспавод свае звычкі і прапановы ў книгу долгую.

Усе праекты могуць быць падзелены на дзве групы. Да першай адносяцца тыя работы, у якіх з'яўляюцца вырашаныя архітэктурна-мастацкія вобразы помніка ў выглядзе высотнай кампазіцыі. У другой групе праектаў прапануецца помнік як немыскае архітэктурнае збудаванне.

Нам вядома, што аўтары першай групы бліжэй падыйшлі да вырашэння задачы прадугледжанай умовай конкурсу. Узяліся ў вышчынавае архітэктурна-мастацкае дэбрыту лепшым імям помніка і дасягнулі не да гледача.

Аўтары другой групы вырашэлі вобраз помніка больш сціпла, у іх менш экспрэсіі і квалітэты. Тут можна сустрэць праекты, дзе на немыскае настаненне стаіць скульптурная група або асобныя алегорычныя фігуры. Нельга толькі згадзіцца з тымі аўтарамі, якія вырашаюць помнік у выглядзе маўзалея.

У многіх праектах скарыстаны матывы народнага арыменту і элементы драўлянай беларускай архітэктуры. Магчыма помнік і самы рознастайны: пафарбаваны граніт, жалезабетон, бронза, асця, чыгунныя лішчэ, мармур, нежывоцкая сталь і г. д.

Сярод праектаў ёсць і такія, якія не могуць не выклікаць асуджэння. Яны, нягледзячы на іх нібыта «эпіграфічны» і «архітэктурны» стварэнні пад уплывам абстрактна-фармалістычных напрамкаў у мастацтве.

Правільна пішуць некаторыя наведвальнікі выстаўкі ў кнізе долгую, што помнік павінен быць гранічна простым і лаганічным, а яго мастацкі вобраз — непатэрым і неважымым.

Пасля Мінска выстаўка праектаў помніка-манумента будзе пакарана ў Брэст.

І. ЭЛЕНТУХ.

На здымках: праекты помніка героям Брэскай крэпасці.

ЗАГАД Міністра Абароны СССР

23 лютага 1957 г. № 31 г. Масква

Таварышы салдаты і матросы, сержанты і старшыні! Таварышы афіцеры, генералы і адміралы! Сёння савецкі народ і яго воіны адзначаюць 39 гадыну Савецкіх Узброеных Сіл. Святаванне Дня Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога Флоту ў гэтым годзе праходзіць у абстаноўцы выдатных дасягненняў ва ўсіх галінах гаспадарчага і культурнага будаўніцтва нашай краіны. Асабліва вялікія поспехі дасягнуты ў развіцці сельскай гаспадаркі. Савецкія людзі з задавальненнем успрымаюць мерпрыемствы Партыі і Урада па далейшаму паліпшэнню народнага добрыбыту.

Воіны Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога Флоту разам з усім нашым народам гораца падтрымліваюць знешнюю палітыку Савецкага Урада і Комуністычнай партыі, накіраваную на ўмацаванне міру, на развіцці і ўмацаванне ўзаемнага давер'а паміж усімі дзяржавамі.

Аднак мільяёны палітыка Савецкага Саюза не знаходзіць належнага разумення а боку імперыялістычных дзяржаў, реакцыйнага коды якіх не хочуць адмовіцца ад сваіх агрэсіўных планаў, прадымаюць новыя небяспечныя авантуры і абстрабуюць міжнародную напружанасць.

Усё гэта абавязна асабовы склад Савецкіх Узброеных Сіл і ў далейшым зорка стаць на варце міру і бяспекі нашай Радзімы, з яшчэ большай настойлівасцю ўдасканальваюць баявое мастэцтва, авалодваюць новай тэхнікай і зброй, павышэння навішчы пільнасці і баявую гатоўнасць.

Віншую салдат, матросаў, сержантаў, старшын, афіцэраў, генералаў і адміралаў з Днём Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога Флоту і жадаю новых поспехаў у баявой і палітычнай падрыхтоўцы.

У азнаменаванне 39 гадыны Савецкіх Узброеных Сіл загадаю:

Сёння, 23 лютага, зрабіць салат у сталіцы нашай Радзімы — Маскве, у сталіцах савянскіх рэспублік, а таксама ў гарадах-героях: Ленінградзе, Стаўінградзе, Севастопалі і Одэсе дваццаці атырыгерыйскімі залпамі.

Нахай жыве наша любімая Радзіма — Саюз Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік! Нахай жыве гераічны савецкі народ і яго доблесны Узброены Сіл! Слава Комуністычнай партыі Савецкага Саюза — патхніцею і арганізатару ўсіх нашых перамог!

Міністр Абароны СССР
Маршал Савецкага Саюза Г. ЖУКАУ.

Агітацыйна-мастацкія бригады раённых Домаў культуры ствараюць рэпертуар на мясцовыя тэмы (байкі, частушкі, вершы, інтэрмедзі) Гэтая работа выдзяляе таксама свае ўдзел у арганізацыі сёл. У нас было-б, каб і пісьменнікі больш пісалі твораў для рэпертуару агітбрыгад.

Недалька дні, калі ўнічым фэстывальныя сінгі. Адно з найважнейшых мэт фэстывалю з'яўляецца агульным ўдзелам культуры нашай моладзі, не самазданні.

Трэба, каб у гэты дні кожны работнік мастацтва ўключыўся ў агульную вялікую справу падрыхтоўкі да фэстывалю.

К. ГУСЕВ.

На здымках: эмблема Мінскага абласнога фэстывалю.

ПІСЬМЫ У РЭДАКЦЫЮ

Выхоўваць у дзяцей любоў да паэзіі

У школьную бібліятэку зайшлі два пісьмы. Аліму з іх бібліятэкарка прапала...

нічае галоўнае — успрымаць імі вобраза-эмацыянальна асновам твора.

Патрэбны спецыяльны зборнік

Па прафесіі я будаўнік, а не літаратар. Даўно цікаўлюся гісторыяй і літаратурай...

край — гэта значыць машыннай любіць Радзіму.

Адкрыць студыю

На адной з нарад па падрыхтоўцы да фестывалю, якая праводзілася ў вясцёркавым...

актыўнымі ўдзельнікамі ўставах, іх творы станаюць асновай для мастацкага.

Сустрэча з пісьменнікамі

Днямі ў памяшканні клуба залучае Імя Кірава Пухавіцкага раёна адбылася сустрэча...

Абласны семінар работнікаў бібліятэк

У Мінску з 19 па 21 лютага праходзіў абласны семінар загадкаў раённых і гарадскіх бібліятэк Мінскай вобласці.

Галасы барысаўчан

Літаратурнае аб'яднанне пры рэдакцыі барысаўскага газеты «За камунізм» існуе каля трох год.

Янаш і Германіка

Назваўна на адымку ў газеце павяла я аднаго чалавек: на Чэска-Славенскай вобласці...

Рыгор НЯХАН

Май 1945 года. Завочыліся бока. Мы сядзім на беразе Тысы каля невяскага зарасніку...

кывала яе худое, загарэлае цела, а аронкі вагой гаралі цікавымі атэчы...

Мой сабра чытае кнігу, а я час ад часу кідаю каменчыкі ў ваду. Пры гэтым ён уздымае, адырае вочы ад кнігі.

Вёска і маё таварыства раздзяліліся рукавом Тысы са стаячай вадаю вадой. Берагі гуэта параслі чаротам.

скажа жанчына неабходна. Нават калі тагога навуковага, спецыяльнага слова ў мове не было, то па прыродзе сваёй яно...

Кнігі дастаўляюцца на дом

шмат дзе можна прачытаць фразы з такімі саканітымі народнымі словамі: «Цяпер гэты тыдзень», «Вельмі здружыўся...

Стары зацягнуўся і растлумачыў, што ён ніколі не верыў у перамогу Гітлера...

Мяне інакш пачаў пачаць на траве і даякі кожныя слова. Легкая сукенка па...

Гарманіка і Янаш. Калі мы спыталі, чаго хоча ад нас Германіка, ён заскава ўсімкінуць і пастукаў аб'явіў...

Мяне інакш пачаў пачаць на траве і даякі кожныя слова. Легкая сукенка па...

ка сустрэла нас на месце, і потым прыкметна было, як яна ганарылася, іхучы побач з намі.

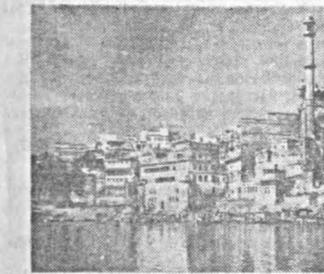
Міхась ЛЫНЬКОУ

ПАД СОНЦАМ ІНДЫІ

З Агры мы паехалі на захад у горады Джайпур. Масюваць набывала крыху іншы характар, чым на раўніннай дароце з Дэлі ў Агры. На палях з'яўляюцца пальмы. На прыдарожных дрэвах мы ўпершыню бачым стаіны яблыных папулаў і іншых птах, якія характэрны для трапічнай зоны. Пальмы ўчасткі адгараджаны ад дарогі невысокай глінянай сцяной, густа-густа зарослы зверху калючымі каткусамі.

Усё часцей і часцей на палях, у хмызняковых зарасніках з'яўляюцца малыя. Яны блукаюць і па адной і невялікімі стаімі, робячы сцяраўныя набегі на сады, на палі і агароды, не грабуючы ні чым, чым толькі можна назавацца. Розныя птушкі, грызуны, дзікія кабыны разам з малымі навосяць вялікія страты сельскай гаспадаркі Індыі. Але з-за птушчых рэлігійных дагматаў бадай што ніякай барацьбы з гэтымі шкоднікамі не праводзіцца. Ды і як ты будзе змагацца з малымі, калі яны з'яўляюцца такой-жа свешчанай, а таму і такой-жа недаступнай жывалі, як і карова. Свяшчэнная карова хопіла крыху дае, а з малымі яна з таго каза, ні мака, ні шэрці. І вось гоісае на палях такое свешчэннае стварэнне, латышчы боб, гарох, раскопвае аражыяныя пасевы, абломвае плодзныя дрэвы.

Малыя жывуць не толькі ў лясак і на палях. Іх убацьце вы і ў гарадскіх кварталах. Рухавы, вёртыкі, яны бегуць па дахах, з акрабачымі спрытам пераскачваюць з даху на дах праз нешырокую вуліцу, перабіраюцца па вадостакных трубах з паверхі на паверх, забіраюцца на балканы, на веранды. Убачыць такую аліччанае акно, адразу ж падаецца «на разведку». І калі ў вас са стала ў пакой з'явіцца што-небудзь з ежы, вы ўжо ведаеце, што гэтую «дыверсію» ўчыніла святое стварэнне. Малыя прыносяць паўную шкоду і помнікам старажытнасці, палацам, храмам, усім тым будынкам, на спехах

Горад Бенарэс.

якіх ёсць багатыя скульптурныя ўпрыгожванні, павалочныя куналы, шпілі і г. д. Такія месцы на будынках звычайна ахуваюцца калючым драпам, каб адбіць ахоту ў святых верахалаў гоісае па каштоўных скульптурах, здарца дарожу пазадому.

Але мы ўхіліліся прыху ад тэмы. З другога паловы дарогі выгляд мясцовасці пачынае рэзка мяняцца. Спачатку ўсё часцей і часцей з'яўляюцца даволі высокія ўзгоркі, а потым дарога пачынае ісці побач з сапраўднымі ўзгоркамі. Гэта агоры Аравалі. Рэчышчы невялічкіх ручаяк амаль усё перасохлыя. Яшчэ некалькі дзесяткаў кіламетраў — і мы ў Джайпуры, своеасабынам на архітэктурны і па ўсяму свайму абліччу горадзе. Дамы, арыганальныя гарадскія сцены і варты, грамадскія будыні, паланы — усё гэта пабудавана з руковага каменя. Ёсць у Джайпуры цікавыя паланы. Сярод іх палат вятроў, арыганальныя мнаства своеасабыных балконаў, якія ў часе ветру ўпадаюцца з'яўляюцца арфам. Ёсць паланы мясцовага магарадзі — гарадскія і загарадныя. Ёсць у горадзе добрыя музеі, якія па сутнасці з'яўляюцца музеем усяго Раджастанскага краю. Музей заснаваны яшчэ ў 1887 годзе. У ім сабраны цікавыя асяпанаты па гісторыі краю, яго геаграфіі. Ёсць багатыя матэрыялы па этнаграфіі, па мясцовай прамысловасці і рамяствах.

У гэтым-жа музеі мы знайшлі цікавыя асяпанаты па мастацтву іёгаў. Іёгі — гэта свайго роду аскеты, пустальнікі, прадастаўнічы пўнны секты. Яны забіраюцца ў лясак або ў іншыя глухія мясціны, жывуць, адмаўляючы сабе ва ўсім, катуючы сваё цела, каб бліжэй стаць да «ўсвышчэннага». Свайм «падліжніцтвам» яны нагадваюць на некаторай ступені аліаго «падліжнік» з праваслаўных святцаў — Сімона-столпініка. Той забраўся на сапу, каб быць бліжэй ад зямной долі, і прастойнаў годзімі, днімі, катуючы такой не зусім зручнай стагнайнай сваю «падоц», душой «радея» о спасенні». Такія-ж прыблізна практыкаванні робяць і іёгі. Уявіце сабе: сагнуў чалавек нагу ў калені і становіцца гэтым каленам на зямлю, адкінуўшы другую нагу куды-небудзь ўбок і ўгару, каб яна, крый божа, не крапаляе зямлі. А каб захавачь роўнавагу, сякае падпідрацца дадаткова кіем. Так і стаць пакутнік гадзіну, другую, трыцю... І вокам не міргне, і носам не здырухне, каб сгнаць якую-небудзь надукачліваю муху... Поым выдумляюцца самыя неверагодныя. Некаторыя нагадваюць акрабачычныя атрыццены ў нашых царках, што носяць назву «чалеве-жаба». І гэта называецца мастацтвам іёгаў. Зірнем на такое мастацтва і паўнаем: і т чалавек да дэба да бога, а ён яшчэ выдумляе цацкашці...

Аднак пакінем іёгаў у спакоі. Сярод памятных месцаў у Джайпуры адно з самых цікавых — гэта джайпурская старажытная абсерваторыя Джэй Сінгха, пабудаваная разам з дэліскай і іншымі трыма абсерваторыямі яшчэ ў XVI стагоддзі. Джайпурская абсерваторыя ў шмат чым падобна на дэліскую, але

большая па намерах. Лічаць, што гноман * джайпурскай абсерваторыі, які з'яўляецца цалым архітэктурным збудаваннем з лясіцамі, пераходамі, куналам, падобным да вежы, — самае вышэйшае «сера» аналагічных збудаванняў на свеце. Зробленыя з мармуру і іншых матэрыялаў розныя інструменты, табліцы, поўсферы зорнага руху і іншыя прыстасаваны з'яўляюцца сваёй выключнай дакладнасцю і акуратам. Гэтыя прыстасаваны давалі магчымае індыйскім астраномам таго часу рабіць складаныя вылічэнні руху планет і зораў. Гэтыя астраномы былі перадавымі вучонымі сваёй эпохі, вопыт якіх шырока выкарыстоўваўся вучонымі і іншых краін. Некаторыя астранамічныя трактаты індыйскіх вучоных IV, V, VI стагоддзю нашай эры сведчаць аб тым, што ўжо ў тая далёкія часы індыйскі народ меў багаты веды па астраноміі, матэматыцы, хіміі, фізіцы і медыцыне. Рад помнікаў сведчыць аб тым, што яшчэ значна раней, за палы тысячгадоў за нашай эры, індыйскі народ меў ужо даволі развітую культуру.

І вось, калі сустракаем з такімі з'явамі, як «мастацтва» іёгаў, і падобныя яму перажыткі, тады з усёй выразнасцю разумеем, якую ганебную ролю выконвалі і выконваюць каланіяльныя дражнікі. Яны з'яўляюцца вельмі затармажваю на некалькі стагоддзю развіццё культуры таго ці іншага таленавітага народа, які воляю лёсу трапіў пад іх узладу. Прыкладду таго больш чым даволі і з мінулага, і з нашага часунаста.

З прамысловасці ў Джайпуры ёсць фабрыкі па ачышчэнні вады. Джайпурская рамянікі славяцца як адны з самых выдатных у Індыі чаканічыкаў па бронзе, мэдзі і латуні. Іх вырабы вылучаюцца выключнай тонкасцю апрацоўкі, дакладнасцю і роанастайнасцю ўзораў, высокім мастацкім густам.

З Джайпура нам давялося зрабіць негоры на сланах. Не скажаць, каб мы, аказаўшыся ў роі славоных кавалерыстаў, засталіся ў захваленні ад гэтага спосабу перасоўвання. Як на тое ліха, нашай чапёрцы (на кожным слане ехала па чатыры чалавекі, не лічачы пагоншчыка) дастаўся самы наравісты слон. Увесь час ён выказваў яўныя намеры павярнуць назад і сігануць уніз з гары, таптаў па нас месцы, пагрозна размахваў хобатам і злосна пацымхваў. Па і ч а сныя кавалерысты, замест таго каб назіраць за навакольнымі краінамі, закланалі пазіраць на свайго скакуна, міжлічліва садачы, калі ўронце ён схопіць хобатам за нагу або за шыю таго ці іншага пасажыра. Гадаі, хто трапіць першы ў такую агарію — прымервае, як-бы зручнай першы выпаду сігануць долу. Думалі і аб тым, што будзем рабіць, калі слон надумяцца часам пайсці ў галоп, а сланы, нягледзячы на сваю знешнюю непаваротлівасць, могуць выкідаць і такія фокусы. Яны, каб адарвалася гэта, то выглад у нашых кавалерыстаў быў-бы даволі сумны.

Але нічога такога экстраардынарнага не здарылася. Слон спакойна даставі нас да належага месца, паўнора стаў на калені, падставіў лясіцу, а мы, удзыхнуўшы з падабляй, адчулі пад нагамі надзейны грунт. Калі давялося вяртацца назад, мы спрабавалі ўсяляк агаваравіцца — «мы ўжо і пекні сыйдем, тым больш, што ўніз дык яно і лягчай. Не тае цацка, да парадкам ужо і «наслаўляе».

З нашых намераў нічога, аднак, не вышліла, бо на сцяну выступілі такія непаказальныя факты, як катгарычныя зьявы пагоншчыкаў, што яны дарма ганяць славоў не браіся, і г. д.

Хочам не хочам, давялося ізноў пераварыцца на які час у кавалерыстаў і без асаблівай адвагі рушыць з гор. Сланы, аднак, ішлі спакойна, крыху, праўда, прыспешваючы крок — ішлі, які-як, уніз, а ў далатак чакалі іх там чарговая вялка сена і іншыя славоныя ласункі і прысмакі.

Хутка мы былі ў Джайпуры, а адтулі надаліся другой дарогай назад, у Дэлі, дэ якога было больш трыхсот кіламетраў.

З больш вядомых індыйскіх гарадоў мы правалі па некалькі дзён у Бенарэсе і Алахабадзе. Ездзілі мы туды групай з пяці чалавек: тры беларусы — Кісялёў, Будаўцаў і я, і двое украінцаў — таварышы Русько і Літвін.

Каферэнцыя ЮНЕСКА ўжо закончыла сваю працу, дэлегаты раз'ехаліся ў дарахты, хто ў вандраванне па Індыі і па суседнія з ёй краінах — Непалу, Нейлону і Бірме. Чацка таварышаў з саюзнай і украінскай дэлегацыі паехала насобнымі групамі ў Калькуту, Мадрас і Банбей. Нашай групе вызначалі Бенарэс і Алахабад. Гэтыя паездкі не былі ўжо звычайным турэсцкім наведваннямі цікавых месцаў. Сумеса з мясцовымі арганізацыямі Таварыства індыйска-савецкай дружбы мы павінны былі правесці паўную работу па шырокім прыязным сувязей паміж індыйскім і савецкімі народамі.

З Дэлі вылезлі мы самалётам раніцай і апоўні прыземліліся на Бенарэскае аэрадроме, кілометрах у авандзі ад горада.

Мы адразу ачулі, што зіма ў гэтай мясцовасці яшчэ цяплейшая, чымся ў Дэлі. Ачулялася блізкасць поўночнага тропіка. На палях часцей сустракаліся палітацы цукровата трясіцы, больш было пальмаў. Трапаліся дрэвы, якія мы бачылі ў Індыі ўпершыню. Адно такое дрэва мы спачатку прынялі за цалы пералесяк: так багата было ствалоў, якія мы і

пачылі за асобныя дрэвы. Але, прыгледзеўшыся добра, мы убачылі, што перад нами толькі адно дрэва. Яго магутны ствал быў таўшчынёй ў некалькі чалавечых абхватаў. З суклоў гэтага дрэва спускалася безліч павешаных каранёў. Некаторыя з іх ураслі ў зямлю і наступова ператварыліся ў новыя ствалы. Пад некаторымі такімі дрэвамі на ўскраінах горада нам даводзілася бачыць мініятурныя алтары са статуэткамі — абразамі тых ці іншых індыйскіх багоў. Перад імі гаралі свечкі, курліліся тэлежкі спецыяльнымі фіяміямі свечкі, якія крыху нагадваюць нашы баканія «бенгалскія агні», але яны значна танчэйшыя, гаралі без полымі і даволі доўга, пускаячы танючкі струменьчык дымнага дыму. Такія своеасабыныя алтары-капалікі ўпрыгожаныя кветкамі, істужкамі, рознымі сцяжмамі і г. д.

Трыба мець на ўвазе, што такія-гарады, як Бенарэс і Алахабад, — гэта буйнейшыя цэнтры індыйскай раіліі. Для прававерных індустаяў гэтыя гарады маюць такое-жа значэнне, як Мека і Медына для мусульман. У Бенарэсе паўтары тысячы індыйскіх храмаў. І гэта не лічачы пробных капалі, маельняў і г. д.

Некаторыя з замежных дэлегатаў, якім давялося яшчэ раней за нас на кароткі час наведаць гэты горад, расказвалі нам усялякія жахі аб ім: аб зборнічых фанатыкаў на беразе Ганга, аб дурых, якія з-за рэлігійнага дурману страцілі ўсяляк чалавечы падобства, аб выключнай антысанаітарыі на беразе свешчэннага абывадня. Некаторыя з гэтых дэлегатаў дагаварваліся да таго, што яны, пабыўшы ў Бенарэсе, нават расчараваліся ў сваёй рэлігійнасці да чалавечага роду...

Але нам хутка давялося пераканача, што ўсе гэтыя расказы з'яўляюцца хлуснёй, што шапючыны турысты паспелі пабачыць толькі бераг Ганга, ды і на гэты бераг глядзелі крывым вокам, а самаго горада і ўсяго таго, што робіцца ў ім і каля яго, яны зусім не бачылі і не зразумелі сапраўднай ролі Бенарэса ў сучасным жыцці краіны.

Але па парадку. Яшчэ на аэрадроме нас гасціна са студэнтамі індыйска-савецкай дружбы. Не абмінула нас традыцыйных гіранд кветак, якімі індыйцы сустракаюць сваіх гасцей.

Першы свой візіт мы нанеслі мору горада, пану Гагаму, у яго рэзідэнцыі. Чалавек параўнальна яшчэ маладых гадоў, рухавы, энергічны, мэр правалі выключную гасцінасць. На гутарку з намі ён запрасіў яшчэ некалькі выдатных прадастаўнікоў горада, надрабозна пазнаёміў нас з жыццём горада, з яго прамысловасцю і рамяствамі. У горадзе развіта баваўняная, шоўкавая і шкляная прамысловасць. Гарадскія рамянікі займаюцца вырабамі з бронзы і сярэбра, вырабляюць для нарочытых тканіны залатыя і сярэбраныя ніткі. Частву ў індыйскай займаюцца таксама вырабам розных рэчаў, якія ідуць на абслугоўванне рэлігійных культаў.

Мэр аказаўся шырока зрудаваным чалавекам, які блізка цікавіўся пытаннямі савецкай літаратуры, мастацтва, добра ведаў індыйскую літаратуру. Ён сам быў вялікім аматарам — калекцыянерам старажытнай скульптуры і старажытнай аброі і наваў нас у дом паказаць свае сапраўды даволі багатыя калекцыі, аб якіх таварыш ён з поўным веданнем справы. Тут-жа мы выявілі, што ён з'яўляецца зацімтым паліцічым на сценах параднага пакою велькі яго трафэй — шкуры леапардаў, тыгра і вялікай дзікай коўкі. Тут-жа на сцяне велькі карціна — эпізад з палыянна на тыграў, у якім браў удзел наш гаспадар. Непоматліва пакой мору былі абстаўлены больш чым сціла: протая мэбля, звычайныя драўляныя ложка, протая з таннай грубай тканіны дываны-дарожкі на падлозе.

Нас велькі чула прывітала старонька маці мору, прывяла знаёміцца з намі ўнікаў. Не забыўся мэр і пачастоваць нас: у садзе быў арганізаваны чай з нязменным індыйскім ласункам — рознастайным

На ўніверсітэцкай тэрыторыі знаходзіцца таксама жытны будынік з кватэрамі прафесараў і выкладцаў. Булецыя на гэтай тэрыторыі і спецыяльны ўніверсітэцкі храм.

Мы пазнаёміліся і з самімі горадам Бенарэсам, з яго дастапамятнымі мясцінамі. Наведалі славеты Сарнат, своеасабыныя запаведнікі, якія знаходзіцца на ўскраінах горада. Тут стаіць будыйскі храм, адзін з першых будыйскіх храмаў, пабудаваных у Індыі. Тут і дрэва, па месцы якога, наводле паданніаў, выступуў з сваёй першай прапагандай Буда. Побач, непадалёк, вежападобныя «ступы» — грабніцы будыйскіх прапаведнікаў. Тут-жа вялізныя руіны старажытных храмаў, рэшткі калоны Апокіі, ёмістая саджака, у якой цвітуць свешчаніны лотасы. Яны велькі шалобы — і лясамі і кветкамі — на нашы вадзіныя лілі, толькі крыху большага памеру і рознага колеру: белага, руковага, бялікатнага, жоўтага. У спецыяльным палыёры пасявіцца на лужку казулі і палыёрыя алені.

Зняўшы абутак, заходзім у храм. У ім істувата. Сцены пакрыты фрэскамі, якія маюць розныя эпізады з жыцця Буды. Адна са сцен поўнасю занята фрэскай, якая паказвае Буду ў нірване. Супраць уваходу на сцяны скупавата захраніваўшы алтар. На ім палыяная статуя Буды, букеты і гіраньныя кветка, стара звычайныя і фіяміямі свечкі. З маельчыкаў у храме толькі адзін. На падлозе ляжыць, распасціраўшы німа і выпячаныя ўнепадзлучаныя ў дзюнах ругі, тубыцкі мах-піліграм. Воск ён паволі ўстае, падыходзіць да алтара, запальвае свечкі і, пастаўшы яшчэ з поўхваліны ў маітёўной позе, ідзе да выхаду. У выхадзе-каліторы вісць вялізны зьон. Перад ім павешана гарызантальна на двух вярхоўках вялікае драўлянае біла. Малельчыкі, выхадзічы, робяць гэтым білам адзін удар у зьон.

(Працяг будзе).

* Гноман — слуп, стражыня сонечнага гадзініка.

Гігантскія кавалерысты, якія ўзбудзілі кіраванне на палыхаў-бы, ці яны ідуць на абслугоўванне рэлігійных культаў.

Мэр аказаўся шырока зрудаваным чалавекам, які блізка цікавіўся пытаннямі савецкай літаратуры, мастацтва, добра ведаў індыйскую літаратуру. Ён сам быў вялікім аматарам — калекцыянерам старажытнай скульптуры і старажытнай аброі і наваў нас у дом паказаць свае сапраўды даволі багатыя калекцыі, аб якіх таварыш ён з поўным веданнем справы. Тут-жа мы выявілі, што ён з'яўляецца зацімтым паліцічым на сценах параднага пакою велькі яго трафэй — шкуры леапардаў, тыгра і вялікай дзікай коўкі. Тут-жа на сцяне велькі карціна — эпізад з палыянна на тыграў, у якім браў удзел наш гаспадар. Непоматліва пакой мору былі абстаўлены больш чым сціла: протая мэбля, звычайныя драўляныя ложка, протая з таннай грубай тканіны дываны-дарожкі на падлозе.

Нас велькі чула прывітала старонька маці мору, прывяла знаёміцца з намі ўнікаў. Не забыўся мэр і пачастоваць нас: у садзе быў арганізаваны чай з нязменным індыйскім ласункам — рознастайным

На ўніверсітэцкай тэрыторыі знаходзіцца таксама жытны будынік з кватэрамі прафесараў і выкладцаў. Булецыя на гэтай тэрыторыі і спецыяльны ўніверсітэцкі храм.

Мы пазнаёміліся і з самімі горадам Бенарэсам, з яго дастапамятнымі мясцінамі. Наведалі славеты Сарнат, своеасабыныя запаведнікі, якія знаходзіцца на ўскраінах горада. Тут стаіць будыйскі храм, адзін з першых будыйскіх храмаў, пабудаваных у Індыі. Тут і дрэва, па месцы якога, наводле паданніаў, выступуў з сваёй першай прапагандай Буда. Побач, непадалёк, вежападобныя «ступы» — грабніцы будыйскіх прапаведнікаў. Тут-жа вялізныя руіны старажытных храмаў, рэшткі калоны Апокіі, ёмістая саджака, у якой цвітуць свешчаніны лотасы. Яны велькі шалобы — і лясамі і кветкамі — на нашы вадзіныя лілі, толькі крыху большага памеру і рознага колеру: белага, руковага, бялікатнага, жоўтага. У спецыяльным палыёры пасявіцца на лужку казулі і палыёрыя алені.

Зняўшы абутак, заходзім у храм. У ім істувата. Сцены пакрыты фрэскамі, якія маюць розныя эпізады з жыцця Буды. Адна са сцен поўнасю занята фрэскай, якая паказвае Буду ў нірване. Супраць уваходу на сцяны скупавата захраніваўшы алтар. На ім палыяная статуя Буды, букеты і гіраньныя кветка, стара звычайныя і фіяміямі свечкі. З маельчыкаў у храме толькі адзін. На падлозе ляжыць, распасціраўшы німа і выпячаныя ўнепадзлучаныя ў дзюнах ругі, тубыцкі мах-піліграм. Воск ён паволі ўстае, падыходзіць да алтара, запальвае свечкі і, пастаўшы яшчэ з поўхваліны ў маітёўной позе, ідзе да выхаду. У выхадзе-каліторы вісць вялізны зьон. Перад ім павешана гарызантальна на двух вярхоўках вялікае драўлянае біла. Малельчыкі, выхадзічы, робяць гэтым білам адзін удар у зьон.

(Працяг будзе).

* Гноман — слуп, стражыня сонечнага гадзініка.

Гігантскія кавалерысты, якія ўзбудзілі кіраванне на палыхаў-бы, ці яны ідуць на абслугоўванне рэлігійных культаў.

Мэр аказаўся шырока зрудаваным чалавекам, які блізка цікавіўся пытаннямі савецкай літаратуры, мастацтва, добра ведаў індыйскую літаратуру. Ён сам быў вялікім аматарам — калекцыянерам старажытнай скульптуры і старажытнай аброі і наваў нас у дом паказаць свае сапраўды даволі багатыя калекцыі, аб якіх таварыш ён з поўным веданнем справы. Тут-жа мы выявілі, што ён з'яўляецца зацімтым паліцічым на сценах параднага пакою велькі яго трафэй — шкуры леапардаў, тыгра і вялікай дзікай коўкі. Тут-жа на сцяне велькі карціна — эпізад з палыянна на тыграў, у якім браў удзел наш гаспадар. Непоматліва пакой мору былі абстаўлены больш чым сціла: протая мэбля, звычайныя драўляныя ложка, протая з таннай грубай тканіны дываны-дарожкі на падлозе.

Нас велькі чула прывітала старонька маці мору, прывяла знаёміцца з намі ўнікаў. Не забыўся мэр і пачастоваць нас: у садзе быў арганізаваны чай з нязменным індыйскім ласункам — рознастайным

На ўніверсітэцкай тэрыторыі знаходзіцца таксама жытны будынік з кватэрамі прафесараў і выкладцаў. Булецыя на гэтай тэрыторыі і спецыяльны ўніверсітэцкі храм.

Мы пазнаёміліся і з самімі горадам Бенарэсам, з яго дастапамятнымі мясцінамі. Наведалі славеты Сарнат, своеасабыныя запаведнікі, якія знаходзіцца на ўскраінах горада. Тут стаіць будыйскі храм, адзін з першых будыйскіх храмаў, пабудаваных у Індыі. Тут і дрэва, па месцы якога, наводле паданніаў, выступуў з сваёй першай прапагандай Буда. Побач, непадалёк, вежападобныя «ступы» — грабніцы будыйскіх прапаведнікаў. Тут-жа вялізныя руіны старажытных храмаў, рэшткі калоны Апокіі, ёмістая саджака, у якой цвітуць свешчаніны лотасы. Яны велькі шалобы — і лясамі і кветкамі — на нашы вадзіныя лілі, толькі крыху большага памеру і рознага колеру: белага, руковага, бялікатнага, жоўтага. У спецыяльным палыёры пасявіцца на лужку казулі і палыёрыя алені.

Зняўшы абутак, заходзім у храм. У ім істувата. Сцены пакрыты фрэскамі, якія маюць розныя эпізады з жыцця Буды. Адна са сцен поўнасю занята фрэскай, якая паказвае Буду ў нірване. Супраць уваходу на сцяны скупавата захраніваўшы алтар. На ім палыяная статуя Буды, букеты і гіраньныя кветка, стара звычайныя і фіяміямі свечкі. З маельчыкаў у храме толькі адзін. На падлозе ляжыць, распасціраўшы німа і выпячаныя ўнепадзлучаныя ў дзюнах ругі, тубыцкі мах-піліграм. Воск ён паволі ўстае, падыходзіць да алтара, запальвае свечкі і, пастаўшы яшчэ з поўхваліны ў маітёўной позе, ідзе да выхаду. У выхадзе-каліторы вісць вялізны зьон. Перад ім павешана гарызантальна на двух вярхоўках вялікае драўлянае біла. Малельчыкі, выхадзічы, робяць гэтым білам адзін удар у зьон.

(Працяг будзе).

* Гноман — слуп, стражыня сонечнага гадзініка.

Гігантскія кавалерысты, якія ўзбудзілі кіраванне на палыхаў-бы, ці яны ідуць на абслугоўванне рэлігійных культаў.

Мэр аказаўся шырока зрудаваным чалавекам, які блізка цікавіўся пытаннямі савецкай літаратуры, мастацтва, добра ведаў індыйскую літаратуру. Ён сам быў вялікім аматарам — калекцыянерам старажытнай скульптуры і старажытнай аброі і наваў нас у дом паказаць свае сапраўды даволі багатыя калекцыі, аб якіх таварыш ён з поўным веданнем справы. Тут-жа мы выявілі, што ён з'яўляецца зацімтым паліцічым на сценах параднага пакою велькі яго трафэй — шкуры леапардаў, тыгра і вялікай дзікай коўкі. Тут-жа на сцяне велькі карціна — эпізад з палыянна на тыграў, у якім браў удзел наш гаспадар. Непоматліва пакой мору былі абстаўлены больш чым сціла: протая мэбля, звычайныя драўляныя ложка, протая з таннай грубай тканіны дываны-дарожкі на падлозе.

Нас велькі чула прывітала старонька маці мору, прывяла знаёміцца з намі ўнікаў. Не забыўся мэр і пачастоваць нас: у садзе быў арганізаваны чай з нязменным індыйскім ласункам — рознастайным

На ўніверсітэцкай тэрыторыі знаходзіцца таксама жытны будынік з кватэрамі прафесараў і выкладцаў. Булецыя на гэтай тэрыторыі і спецыяльны ўніверсітэцкі храм.

Мы пазнаёміліся і з самімі горадам Бенарэсам, з яго дастапамятнымі мясцінамі. Наведалі славеты Сарнат, своеасабыныя запаведнікі, якія знаходзіцца на ўскраінах горада. Тут стаіць будыйскі храм, адзін з першых будыйскіх храмаў, пабудаваных у Індыі. Тут і дрэва, па месцы якога, наводле паданніаў, выступуў з сваёй першай прапагандай Буда. Побач, непадалёк, вежападобныя «ступы» — грабніцы будыйскіх прапаведнікаў. Тут-жа вялізныя руіны старажытных храмаў, рэшткі калоны Апокіі, ёмістая саджака, у якой цвітуць свешчаніны лотасы. Яны велькі шалобы — і лясамі і кветкамі — на нашы вадзіныя лілі, толькі крыху большага памеру і рознага колеру: белага, руковага, бялікатнага, жоўтага. У спецыяльным палыёры пасявіцца на лужку казулі і палыёрыя алені.

Зняўшы абутак, заходзім у храм. У ім істувата. Сцены пакрыты фрэскамі, якія маюць розныя эпізады з жыцця Буды. Адна са сцен поўнасю занята фрэскай, якая паказвае Буду ў нірване. Супраць уваходу на сцяны скупавата захраніваўшы алтар. На ім палыяная статуя Буды, букеты і гіраньныя кветка, стара звычайныя і фіяміямі свечкі. З маельчыкаў у храме толькі адзін. На падлозе ляжыць, распасціраўшы німа і выпячаныя ўнепадзлучаныя ў дзюнах ругі, тубыцкі мах-піліграм. Воск ён паволі ўстае, падыходзіць да алтара, запальвае свечкі і, пастаўшы яшчэ з поўхваліны ў маітёўной позе, ідзе да выхаду. У выхадзе-калі